

економічної політики. Стратегічно важливою вважається система інститутів, де центральне місце займають держава, відносини власності, макроекономічні регулятори, фінанси, законодавство, рівень розвитку науки, освіти і трудових ресурсів.

Інституційне середовище включає не лише комплекс інститутів, а й систему організацій. На відокремленні інститутів від організацій наголошував Д. Норт. Інституційне середовище за висновками Д. Норта надає набір можливостей, які в одних умовах роблять більш прибутковою (економічно вигідною) перерозподільчу активність, а в інших – продуктивну діяльність [3, 9]. Інституційна структура та інституційне середовище представлені деталізованими інститутами, встановленими правилами взаємодії, принципами функціонування різних суб'єктів економіки. В той же час, говорити про цілісну і взаємоузгоджену систему інвестиційного законодавства, ще передчасно, так як має місце дублювання в діях суб'єктів інституційного забезпечення інвестиційної та інноваційної діяльності.

Аналіз інституційного середовища інвестиційно-інноваційної діяльності засвідчив, що в Україні створена велика кількість інституцій організаційно-методологічного спрямування, які не координують свої дії. А інституції з фінансового забезпечення представлені обмежено, оскільки офіційно утворено лише три організації – Державну інноваційну фінансово-кредитну установу, Державну небанківську фінансово-кредитну установу "Фонд підтримки малого інноваційного бізнесу", Державну інвестиційну компанію. В інституційну структуру фінансового забезпечення не включені спеціалізовані грошово-кредитні установи (центральний банк, комерційні банки, фінансові, лізингові, венчурні компанії). Зазначені установи не зобов'язані інвестувати в індустріальні галузі. Фінансове забезпечення інноваційних процесів відокремлено від грошово-кредитного та фондового ринків. Як наслідок, на фондовому ринку через довгострокові цінні папери залучаються обмежені фінансові ресурси, що є наслідком зменшення обсягу торгівлі акціями на фоні збільшення обсягів торгів борговими інструментами та утворення корпоративного та державного боргу. Кредити банківської системи не спрямовані на підтримку індустріального розвитку суб'єктів господарювання, оскільки спрямовуються в споживчі галузі із швидким обігом капіталу.

Ми пропонуємо, у систему інституційного середовища включити банківські установи, інвестиційні, лізингові, венчурні і страхові компанії, недержавні пенсійні фонди, інститути спільного інвестування, що дозволить об'єднати фінансові ресурси та створити цільовий фонд консолідованих ресурсів для інноваційного розвитку національної економіки.

Література:

1. The Global Competiveness Index / Insight Report / World Economic Forum / Committed to improving the state of the World <<http://www.weforum.org>>.
2. Крисоватий А. І. Інституційне середовище фіскального регулювання соціально-економічних процесів / А. І. Крисоватий, Т. В. Кошук // Фінанси України. – 2011. – № 9. – С. 18–32.
3. Вініченко І.І. Роль та значення інститутів у формуванні конкурентних відносин [Текст] / І. І. Вініченко // Економіка та держава. – 2012. – № 5. – С. 8–10.

Богдан КОВАЛЬОВ

Сумський державний університет

ОЦІНЮВАННЯ РІВНЯ СТАЛОГО СПОСОБУ ЖИТТЯ РЕГІОНІВ УКРАЇНИ

За даними Всесвітнього фонду дикої природи, якщо у 1970 р. потреби людства відповідали можливостям однієї планети Земля, то за період 1970-2010 рр. темпи споживання ресурсів зросли у 1,5 рази, а за 2010-2050 рр. прогнозується їх двократне зростання [1].

Вирішення цієї проблеми вчені вбачають у розвитку концепції сталого розвитку та формуванні сталого (або «зеленого») способу життя. Вперше питаннями, які стосуються сталого розвитку наукова спільнота почала обійматися ще у 1970-х роках. Передусім це

стосувалося питань обмеженості природних ресурсів та забруднення природного середовища, яке є основою життя, економічної та будь-якої діяльності людини. Безпосередньо термін «сталий розвиток» вперше було згадано у Всесвітній стратегії охорони природи (The World Conservation Strategy) у 1980 р. і трактувалося, як «такий розвиток, який забезпечує реальне покращення якості життя людей і в той самий час зберігає природне різноманіття Землі» [2]. Однак найбільш широкого використання та цитування у наукових працях вчених у всьому світі набуло інше визначення терміну «сталий розвиток», яке запропонувала Всесвітня комісія з навколишнього середовища і розвитку, відома також, як Комісія Брундтланд. Відповідно до звіту, складеному у 1987 р. Комісією Брундтланд під назвою «Наше спільне майбутнє» сталий розвиток розуміється, як «розвиток, спрямований на задоволення потреб нинішнього покоління, який не позбавляє майбутні покоління можливості задовольняти свої власні потреби» [3].

У 2000 р. в штабі ЮНЕСКО було прийнято документ «Хартія Землі», який містить в собі 14 принципів для формування сталого способу життя (з англ. *sustainable way of life*). Зокрема, у пункті «f», принципу 7 зазначено: «Прийняти стиль життя (з англ. *lifestyles*), який пропагує забезпечення якості життя та матеріального достатку в обмеженому світі» [4].

У попередньому дослідженні [5] автором проведено оцінювання рівня сталого способу життя регіонів України у 2006-2009 рр., на підставі якого складено рейтинг областей та побудовано прогноз значення відповідного індексу для України на 2010-2012 рр. Наразі актуальним є проведення повторного оцінювання рівня сталого способу життя регіонів України з метою діагностики їх стану та визначення характеру наявних тенденцій.

Література:

1. World Wildlife Fund [Електронний ресурс]. – Режим доступу до ресурсу : <http://wwf.panda.org/>.
2. The World Conservation Strategy [Електронний ресурс]. – Режим доступу до ресурсу : <http://data.iucn.org/dbtw-wpd/edocs/WCS-004.pdf>.
3. Our Common Future [Електронний ресурс]. – Режим доступу до ресурсу : <http://www.un-documents.net/ocf-02.htm#I>.
4. The Earth Charter [Електронний ресурс]. – Режим доступу до ресурсу : http://www.unesco.org/education/tlsf/mods/theme_a/img/02_earthcharter.pdf.
5. Ковальов Б. Л. Еколого-економічний інструментарій формування умов сталого способу життєдіяльності : дисертація на здобуття наукового ступеня канд. екон. наук / Б. Л. Ковальов ; наук. керівн. С.В. Шевцова. – Суми: СумДУ, 2011. – 204 с. – С. 148–153 [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу : <http://essuir.sumdu.edu.ua/handle/123456789/20786>.

Віктор КОЗЮК

Тернопільський національний економічний університет

МІЖНАРОДНИЙ ОФІЦІЙНИЙ «АПГРЕЙД» ЮАНЯ: ПРОБЛЕМА ПАРАДОКСІВ ТЕМПОРАЛЬНОГО КОНФЛІКТУ РЕЗЕРВНОГО СТАТУСУ ВАЛЮТ

Введення в офіційний кошик валют, вартість яких враховується при обрахунку номінального курсу СДР, виглядає як давно очікуване і несвоєчасне водночас рішення МВФ. Перетворення економіки Китаю на другу в світі за фізичними обсягами ВВП та лідера глобальної торгівлі давно активізувало питання про необхідність перегляду корзини СДР в напрямку репрезентативності тих процесів в глобальній економіці, які відбивають зміни в економічній та торговельній потужності. Тим не менше, скептичне ставлення до будь-яких кроків з підвищення офіційного статусу юаня в системі міжнародних монетарних взаємин також спирається на сильні аргументи. Фінансовий сектор Китаю досі залишається закритим для вільного перетоку капіталів, вільний доступ до китайських фінансових активів відсутній, а надійність фінансового сектора викликає великі сумніви в світлі буму на ринку нерухомості та досягнення рівня внутрішнього кредиту до ВВП, який перевищує значення традиційних країн-лідерів фінансової індустрії. Іншими словами, значний розрив між